

Arrest

nr. 245 377 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34 / 1
2600 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2019 diende verzoekster een aanvraag in om internationale bescherming. Op 6 december 2019 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek kennelijk ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest met nummer 235 760 van 5 mei 2020.

1.2. Op 11 juni 2020 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 06/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 05/05/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 14/05/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Er werd door verweerder geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Enig middel: schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de formele motiveringsplicht:

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed (lees gemotiveerd) dienen te worden.

De formele motiveringsplicht houdt een verplichting in, die op elke administratieve overheid rust, om de juridische en feitelijke overwegingen in de akten op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Logischerwijze dient deze motivering afdoende te zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene waarborgen. De loutere opname van de juridische overweging in de beslissing betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer kan leveren op die formele motivering van deze beslissing. Zelfs wanneer een beslissing formeel is gemotiveerd, en zelfs als de verzoekende partij de motieven kent, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is.

In casu stelt verzoekster vast dat de bestreden beslissing formeel niet afdoende is gemotiveerd.

Dit blijkt uit het volgende:

In de bestreden beslissing wordt een termijn van zes dagen bepaald om het grondgebied te verlaten. Hiermee wijkt de verwerende partij af van de termijn van dertig dagen die in artikel 74/14, §1 eerste lid wordt opgenomen, alsook van de termijn (zeven tot dertig dagen) die in het tweede lid van hetzelfde artikel wordt bepaald.

Om deze beslissing in feite te motiveren verwijst de verwerende partij naar het feit dat verzoekster haar verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet. Niettemin heeft de verwerende partij verzaakt aan zijn verplichting om de bestreden beslissing op een degelijke wijze in recht te motiveren. In de bestreden beslissing wordt immers enkel naar artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet in het algemeen verwezen zonder te verwijzen naar de specifieke paragraaf die de voormelde termijn op minder dan zeven dagen rechtvaardigt, zijnde §3, 6° van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Omwille hiervan wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. De formele motiveringsplicht wordt hierdoor geschonden."

3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepaling, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6/1, §2 en artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Voorts wordt met verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet gesteld dat de termijn van vrijwillig vertrek zes dagen is aangezien verzoeksters verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, van de vreemdelingenwet. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Het feit dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet zonder de specifieke paragraaf te vermelden die de termijn voor vrijwillig vertrek op minder dan zeven dagen

rechtvaardigt, doet hieraan geen afbreuk, minstens toont verzoekster dit niet aan. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing een verwijzing diende te maken naar artikel 74/14, §3, 6°, van de vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog doet uitschijnen dat zij wel degelijk de motieven heeft kunnen aantreffen op grond waarvan verweerder de bestreden beslissing heeft genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT